PROFESORUL GAVRIL ISTRATE LA A 90-A ANIVERSARE

VASILE D. ȚÂRA

Profesorul Gavril Istrate a împlinit 90 de ani. Este o vârstă impresionantă nu numai prin timpul care i-a fost hărăzit distinsului savant, ci şi prin tot ceea ce a făcut de-a lungul unei vieți exemplar dăruite învățământului universitar, științei şi culturii româneşti.

Chiar dacă biografia Profesorului este bine cunoscută[1], vom stărui totuşi asupra câtorva momente definitorii pentru viața şi opera Domniei Sale.

A venit pe lume la 23 februarie 1914, în localitatea Nepos din ținutul grăniceresc al Năsăudului. Dăruit cu inteligență sclipitoare şi cu pasiune pentru învățătură, fiul sătenilor Gavrilă şi Maria (născută Palage), pe care i-a venerat toată viața, s-a remarcat între elevii Liceului „George Coşbuc" din Năsăud, fiind ales președinte al Societății Literare a liceului, urmându-i astfel pe George Coşbuc şi Liviu Rebreanu. Între 1933 şi 1938 este student al Facultății de Litere, secția limba română, de la Universitatea din Iaşi, unde are şansa de a-i avea ca profesori pe G. Ibrăileanu, George Călinescu, Octav Botez şi Iorgu Iordan, ultimul fiindu-i atât magistru, cât şi protector în anii studenției, iar apoi mentor şi prieten apropiat. De la acesta deține peste 200 de scrisori, extrem de importante ca mărturii pentru dezvoltarea învățământului umanist şi pentru cercetarea ştiințifică din domeniul filologiei şi al lingvisticii din centrul universitar Iaşi. Din 1938 până în 1948 a fost profesor de limba română la Liceul Național, la Seminarul „Veniamin Costache", la Liceul „M. Kogălniceanu" şi la Liceul Militar din Iaşi. Începând din 1943, a funcționat şi ca bibliotecar la Institutul de Filologie Română „A. Philippide", iar din 1945 a devenit, prin concurs, asistent universitar.

După ce îşi susține, în 1949, teza de doctorat, cu titlul *Limba poeziei lui Coşbuc*, elaborată sub conducerea lui Iorgu Iordan, devine conferențiar universitar şi este numit decan al Facultății de Filologie de la Universitatea „Al. I. Cuza" din Iaşi, funcție pe care a deținut-o între 1 octombrie 1949 şi 2 octombrie 1968. Din

[1] Vezi, între altele, recentul volum *Gavril Istrate (în portrete, cronici, autografe)*, Bistrița, Editura „George Coşbuc", 2002, unde se dă şi o bibliografie a lucrărilor în care se fac referiri la viața şi opera Profesorului (p. 17–22), precum şi articolele omagiale semnate de Stelian Dumistrăcel, Dan Mănucă, Constantin Frâncu, Carmen-Gabriela Pamfil şi Luminița Botoşineanu în „Convorbiri literare", 2004, nr. 3 (99), p. 91–97; Al. Andriescu, *Profesorul Gavril Istrate la 90 de ani*, în „Dacia literară", 2004, nr. 53 (2), p. 41–42 ş.a.

ALIL, t. XLIV–XLVI, 2004–2006, Bucureşti, p. 9–15

BDD-A1277 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:56:08 UTC)

1957, când a obținut, prin concurs, postul de profesor universitar, a condus și Catedra de limba română de la aceeași facultate până în anul 1978, când s-a pensionat.

Atât ca om de știință, cât și prin aceste două funcții, pe care și le-a asumat în cel mai complex și complicat context socio-politic și cultural românesc și pe care le-a exercitat vreme îndelungată, putem spune că profesorul Gavril Istrate și-a pus amprenta asupra filologiei ieșene din a doua jumătate a veacului trecut. Într-un timp marcat de schimbări dramatice și radicale în ierarhia valorilor, în structura și în mentalitatea societății românești, numai o personalitate puternică și echilibrată, cu simțul dreptății și cu profund respect față de cultură și de istorie putea să facă față „ideilor noi", marcate de diletantism și de tarele „luptei de clasă", care au generat proletcultismul. Dacă în „obsedantul deceniu" și mai târziu, până în 1990, filologia ieșeană și-a urmat calea deschisă de A. Philippide și G. Ibrăileanu atât în privința direcțiilor de cercetare, cât și în concepție și temeinicie, un merit important revine, desigur, și profesorului Gavril Istrate. Știind că valoarea unei instituții universitare și de cercetare științifică depinde în primul rând de calitatea celor care o reprezintă, Domnia Sa a contribuit decisiv la selecția și promovarea filologilor ieșeni în perioada respectivă. După cum afirma prof. univ. dr. C. Dimitriu într-un text omagial din 1989, „toți cei care lucrează în momentul de față în Colectivul de Limba română de la Facultatea de Filologie din Iași, precum și o parte din cercetătorii de la Centrul de Lingvistică, Istorie Literară și Folclor (unii dintre aceștI profesori și cercetători fiind acum nume cunoscute și recunoscute în lingvistica și filologia românească) au fost aleși, îndrumați și ajutați în primii lor pași – și mai târziu – de către profesorul Gavril Istrate"[2]. Contribuția Domniei Sale la menținerea și dezvoltarea școlii lingvistice ieșene a fost, de asemenea, recunoscută și subliniată cu diverse prilejuri. Astfel, într-un discurs omagial rostit în 1975, prof. univ. dr. Vasile Arvinte, evocând faptul că Institutul de Lingvistică, Istorie Literară și Folclor din Iași și-a început activitatea sub conducerea profesorului G. Istrate, iar „formarea și afirmarea pe plan științific a tinerilor colaboratori de atunci, astăzi bine cunoscuți ca specialiști, s-au datorat de la început sprijinului permanent și solicitudinii [sale] dezinteresate", relevă faptul că, din inițiativa Profesorului, la Iași „au fost întreprinse [cele dintâi] anchete dialectale sistematice asupra graiurilor moldovenești, precum și anchete folclorice. În rezultatele frumoase la care au ajuns astăzi dialectologii și folcloriștii ieșeni, se ascunde o bună parte din entuziasmul inițiatorului, unit cu pasiunea, priceperea și perseverența în atingerea scopului de care a dat dovadă"[3]. Aceleași merite le sublinia și profesorul Gheorghe Ivănescu, în cuvântul omagial rostit la a 65-a aniversare a profesorului G. Istrate: „În calitate de conferențiar și apoi de profesor, el a desfășurat o activitate didactică și științifică care n-a rămas fără urmări în dezvoltarea lingvisticii din orașul nostru. Mai toți cei ce predau astăzi lingvistica

[2] C. Dimitriu, *În slujba lingvisticii și filologiei românești*, în „Cronica", 24 februarie 1989, p. 5, apud *Gavril Istrate (în portrete, cronici, autografe)*, p. 41.

[3] *Gavril Istrate (în portrete, cronici, autografe)*, p. 34.

BDD-A1277 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:56:08 UTC)

românească şi generală la Universitatea din Iaşi sau activează în Institutul de Lingvistică, Istorie Literară şi Folclor sunt elevii săi şi au moştenit de la dânsul fie pasiunea pentru studiile dialectologice, fie preocuparea de istoria limbii literare. Şcoala lingvistică ieşeană de după 1945 s-a putut dezvolta şi consolida datorită sprijinului pe care el l-a acordat tinerelor cadre didactice sau cercetătorilor formaţi în această vreme. În calitate de conducător al acestei şcoli, el n-a rupt legătura cu tradiţia lingvistică din Iaşi..."[4].

Cei 33 de *doctori în filologie*, dintre care cel dintâi a fost distinsul filolog şi om de cultură N. A. Ursu, iar cea din urmă, eminenta cercetătoare Luminiţa Botoşineanu, care şi-au elaborat tezele sub îndrumarea profesorului Gavril Istrate sunt tot atâţia colaboratori şi elevi ai Domniei Sale, care i-au împărtăşit ideile şi i-au apreciat ştiinţa, înţelepciunea şi spiritul critic. Acestora li se adaugă, desigur, zecile de generaţii de absolvenţi ai Facultăţii de Litere din Iaşi, care i-au urmărit cu atenţie şi admiraţie prelegerile temeinic alcătuite şi atât de limpede şi de convingător rostite. Cursul de *istoria limbii române literare*, abia atunci inclus între disciplinele universitare, pe care l-a elaborat fără să aibă la îndemână sintezele şi imensa bibliografie de mai târziu, avea adesea un caracter polemic, ca şi discuţiile care se purtau în publicaţiile de specialitate din anii '50. Chiar dacă îşi apăra cu fermitate opiniile, tonul era întotdeauna echilibrat, iar vocabularul decent şi cu îngrijire ales. De altfel, Profesorul a comunicat în toate împrejurările, cum remarca prof. univ. dr. Maria Platon, „cu recunoscută omenie cu cei din jur, mai tineri sau mai vârstnici, ştiind că vine o vreme când nu trăieşti decât prin alţii"[5].

Până la pensionare, profesorul Gavril Istrate a trăit mai mult pentru alţii. Implicat, decenii de-a rândul, în conducerea Facultăţii de Filologie şi a Catedrei de limba română, a Institutului de Lingvistică, Istorie Literară şi Folclor din Iaşi, a filialei din Iaşi a Societăţii de Ştiinţe Filologice din România, precum şi în colegiile de redacţie ale unor reviste de specialitate sau în îndrumarea a zeci de doctoranzi, Domnia Sa le-a cedat celor din preajmă şi instituţiilor respective o mare parte a timpului şi a energiei sale, componente atât de necesare şi de preţioase pentru viaţa omului de ştiinţă. Cu toate acestea, universitarul şi cercetătorul Gavril Istrate s-a impus ca o personalitate reprezentativă a lingvisticii şi a culturii române, creând o operă impresionantă prin varietatea domeniilor abordate, prin originalitatea ideilor şi prin numărul lucrărilor publicate.

În lingvistică a debutat cu un studiu de dialectologie: *Graiul satului Nepos (jud. Năsăud)*, BIFR IV, 1937, p. 50–97, considerat şi astăzi o lucrare de referinţă pentru cunoaşterea graiurilor din nord-estul Transilvaniei. Deşi a dat întotdeauna o mare importanţă cercetărilor dialectale[6], nu s-a mai întors către acest domeniu de investigaţie decât în 1971, când a publicat, împreună cu Adrian Turculeţ, studiul *Cercetări dialectale în judeţul Bistriţa-Năsăud* (FD, VII, p. 189–227).

[4] *Ibidem*, p. 28–29.

[5] *Ibidem*, p. 49.

[6] Vezi G. Istrate, *Despre însemnătatea cercetărilor dialectale*, în „Studii şi cercetări lingvistice", VI, 1955, nr. 1–2, p. 109–129.

BDD-A1277 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:56:08 UTC)

Ca titular al cursului de *istoria limbii române literare*, şi-a concentrat atenţia mai cu seamă asupra acestei noi discipline, devenită, după 1950, un domeniu de cercetare predilect în lingvistica românească. A participat de la început la dezbaterea şi clarificarea unor probleme capitale pentru cercetarea limbii române culte: epoca de formare şi baza dialectală a românei literare. Între părerile exprimate până acum şi încă neconciliate, concepţia profesorului G. Istrate ocupă un loc distinct prin originalitate şi argumentaţie. După ce mai întâi a susţinut, în esenţă, părerile lui Iorgu Iordan cu privire la originile românei literare[7], mai târziu, Domnia Sa şi-a schimbat întru câtva opiniile, afirmând că „specialistul care s-a apropiat mai mult de adevăr este A. Philippide. După încercările timide ale maramureşenilor, traducătorii braşoveni au meritul de a fi orientat limba literară pe un drum care avea să se dovedească deosebit de rodnic, pe care îl vor urma în continuare şi-l vor amplifica toţi cărturarii de mai târziu, indiferent de provincia din care proveneau"[8]. Pornind de la constatarea că „cea mai mare parte dintre traducerile noastre religioase sunt opere colective", la elaborarea sau traducerea cărora au colaborat „cărturari din toate provinciile istorice româneşti", profesorul G. Istrate susţine că „limba cărţilor pe care [aceştia, n.n.] ni le-au lăsat a tins, de la început, spre o sinteză"[9]. În consecinţă, „trebuie să admitem că din numeroasele norme literare, cunoscute în istoria limbii noastre, unele s-au fixat încă din a doua jumătate a secolului al XVI-lea şi, pe măsură ce ne apropiem de vremea noastră, numărul lor creşte şi râul se transformă în fluviu"[10]. În continuare însă, Domnia Sa face o largă expunere în favoarea ideii că de o română literară propriu-zisă se poate vorbi numai prin anii '40 ai secolului al XIX-lea şi ajunge la „concluzia că nu pot avea dreptate cei care plasează formarea limbii române literare în secolul al XVI-lea. Dreptate şi mai puţină au cei care împing această dată în secolele anterioare, în perioada preliterară a limbii noastre"[11]. Aşadar, G. Istrate rămâne fidel concepţiei şcolii lingvistice pe care o reprezintă, admiţând că despre o limbă română literară nu se poate vorbi decât din secolul al XIX-lea, chiar dacă în veacurile anterioare s-ar fi constituit unele norme ale exprimării culte româneşti.

În privinţa bazei dialectale a românei literare, profesorul G. Istrate are un punct de vedere şi mai ferm delimitat de părerile celorlalţi cercetători. Chiar dacă admite, în principiu, ca A. Philippide ş.a., că la baza limbii noastre literare „nu stă graiul muntenesc singur, ci dialectul dacoromân, în întregul său"[12], Domnia Sa, referindu-se la baza dialectală a limbii tipăriturilor coresiene, exprimă un punct de vedere personal, pe care îl argumentează cu numeroase fapte de limbă şi de istorie

[7] Vezi G. Istrate, *Originea şi dezvoltarea limbii române literare*, în „Analele ştiinţifice ale Universităţii «Al. I. Cuza»", 1957, fasc. 1–2, p. 91–95.

[8] G. Istrate, *Limba română literară. Studii şi articole*, Bucureşti, Editura Minerva, 1970, p. 11.

[9] G. Istrate, *Originea limbii române literare*, Iaşi, Editura Junimea, 1981, p. 188.

[10] *Ibidem*, p. 190.

[11] *Ibidem*, p. 206.

[12] G. Istrate, *Originea limbii române literare. Noi contribuţii*, în „Analele ştiinţifice ale Universităţii «Al. I. Cuza»", VI, 1960, fasc. 2, Supliment, p. 77.

BDD-A1277 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:56:08 UTC)

a culturii noastre, potrivit căruia nu avem a face în aceste scrieri cu o bază muntenească, ci cu una transilvăneană de sud, reprezentată de graiul vorbit între Braşov şi Orăştie.

În cartea publicată în 1981, Profesorul dezvoltă considerabil discuţia privitoare la rolul Transilvaniei în procesul de constituire a normelor limbii române literare nu numai în secolul al XVI-lea, ci şi în veacurile următoare, Domnia Sa fiind convins că, „de fapt, Transilvania trebuie considerată vatra limbii noastre literare, că cele mai numeroase trăsături ale acesteia îşi au originea nu în sudul Carpaţilor meridionali, ci în nordul lor, că majoritatea particularităţilor considerate muntenești sunt, în realitate, de provenienţă ardelenească. Transilvania ocupă, sub raportul cronologiei, primul loc, nu cel din urmă"[13]. Susţinută cu patos, dar şi cu argumente lingvistice şi socioculturale convingătoare[14], această opinie trebuie reţinută îndeosebi pentru recunoaşterea contribuţiei incontestabile pe care au avut-o cărturarii români din Transilvania de-a lungul timpului la formarea şi desăvârşirea limbii române literare, în această privinţă rolul lor fiind cel puţin egal cu al confraţilor de peste munţi.

Dintre cele peste 500 de studii şi articole publicate până acum de profesorul G. Istrate, foarte multe sunt consacrate cercetării limbii şi contribuţiei marilor cărturari şi scriitori români, îndeosebi moldoveni şi ardeleni, la întemeierea, la dezvoltarea şi la sublimarea prin artă a limbii române culte. Studiile Domniei Sale consacrate lui Varlaam, Simion Ştefan, Dosoftei, Antim Ivireanul, D. Cantemir, I. Neculce, Samuil Micu, Gh. Şincai, Petru Maior, Ion Budai-Deleanu, M. Kogălniceanu, Costache Negruzzi, V. Alecsandri, Mihai Eminescu, Ion Creangă, George Coşbuc, Mihail Sadoveanu, Lucian Blaga, Ion Pillat, Marin Sorescu ş.a. fac parte din bibliografia esenţială a personalităţilor respective.

Om de cultură apreciat şi respectat de contemporani, profesorul G. Istrate a cunoscut bine, cu unii aflându-se chiar într-o strânsă relaţie de prietenie, o seamă de mari învăţaţi şi literaţi români şi străini din secolul al XX-lea. Pe mulţi dintre aceştia i-a evocat, cu diverse prilejuri, în articole scrise cu har şi obiectivitate. Pomenim aici doar câteva dintre numele cele mai reprezentative: Nicolae Iorga, G. Ibrăileanu, Nicolae Drăganu, G. Bogdan-Duică, Ion Breazu, Ion Petrovici, Sextil Puşcariu, Theofil Simenschy, Tudor Vianu, G. Călinescu, Iorgu Iordan, Al. Rosetti, Emil Petrovici, Sever Pop, G. Ivănescu, Dumitru Gafiţanu, Mario Ruffini ş.a.

După 1980, eliberat de povara obligaţiilor oficiale, întotdeauna cronofage, şi beneficiind de o excepţională vigoare intelectuală şi fizică, profesorul G. Istrate s-a dedicat, cu uimitoare abnegaţie şi eficienţă, cercetării ştiinţifice şi activităţilor culturale. În acest răstimp a publicat şapte cărţi (*Originea limbii române literare*, Iaşi, Editura Junimea, 1981; *Studii eminesciene*, Iaşi, Editura Junimea, 1987; *Transilvania în opera lui Sadoveanu*, Iaşi, Editura Timpul, 1999; *George Coşbuc*

[13] G. Istrate, *op. cit.*, 1981, p. 30.
[14] *Ibidem*, p. 31–145 şi *passim*.

BDD-A1277 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:56:08 UTC)

în ultimii 50 de ani, Cluj-Napoca, Editura Supergraph, 2001; *Studii şi portrete*, vol. I, Iaşi, Editura „Cronica", 2001; *Studii şi portrete*, vol. II, Iaşi, Editura „Cronica", 2002; *Studii şi portrete*, vol. III, Iaşi, Editura „Cronica", 2003), a editat două volume (Mihail Sadoveanu, *Drumuri basarabene. Orhei şi Soroca*, Iaşi, Editura Timpul, 2001; G. Coşbuc, *Scrieri alese*, Iaşi, Editura Timpul, 2001), a prefaţat volumul T. Cipariu, *Opere*, vol. I, ediţie de Carmen-Gabriela Pamfil, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1987, şi a scris postfaţa la Petru Maior, *Istoria pentru începutul românilor în Dacia*, Iaşi, Editura Junimea, 1990.

La acestea se adaugă peste 200 de studii, articole, note şi recenzii risipite în diverse publicaţii de specialitate şi culturale.

Ardelean prin naştere şi ieşean prin formaţie, profesorul Gavril Istrate a fost toată viaţa transilvănean şi moldovean prin tot ceea ce a făcut ca om de ştiinţă şi de cultură, dar înainte de toate şi mereu a fost şi este un român autentic şi devotat, care-şi iubeşte ţara, strămoşii şi conaţionalii de pretutindeni cu cel mai deplin şi mai sincer sentiment patriotic. De-a lungul anilor, dar mai cu seamă după 1990, a străbătut ţinuturile româneşti de la Iaşi la Timişoara, la Oradea, Satu Mare, Baia Mare, Cluj-Napoca, Deva, Blaj, Sibiu, Braşov, Târgu-Jiu, Turnu-Severin, Craiova, Ploieşti, Bucureşti, însă mai des a fost la Năsăud şi la Bistriţa, sau de la Iaşi la Târgu-Neamţ, la Mircești, la Humuleşti şi în toate judeţele Moldovei, ca şi de la Chişinău, la Bălţi, la Soroca ori la Cahul. Peste tot a ţinut comunicări ştiinţifice şi conferinţe despre oameni de seamă ai culturii române ori pe teme de specialitate, care fermecau ascultătorii prin substanţa informaţiei, prin noutatea ideilor şi prin frumuseţea rostirii. Pentru că ne-am aflat în mai multe rânduri între cei care îl ascultau cu admiraţie, cred în sinceritatea profesoarei Feodosia Mocanu, care, într-o scrisoare datată 26 februarie '99, mărturisea: „Ne-aţi fascinat cu vocea D-voastră ştefănească, cu zâmbetul părintesc şi cu potenţialul deosebit de a mobiliza spre ascultare oricare auditoriu. Cu aceste calităţi şi cu cea de genial povestitor al operelor înaintaşilor noştri, într-o blândă zi de ianuarie, aţi rămas în inimile cahulenilor, care doresc să vă mai vadă, să vă mai asculte cu nesaţ"[15].

Imaginea clasică a savantului cufundat în lectură la masa de lucru din biblioteca personală, invadată de cărţi ostenite de folosinţă şi de vreme, ar părea acum puţin desuetă celor împătimiţi de biblioteca virtuală, dar este cât se poate de reală şi de firească în cazul profesorului Gavril Istrate. Am văzut aievea această imagine în fabuloasa bibliotecă a Domniei Sale, unde am avut privilegiul de a mă afla, ca invitat, în câteva rânduri. Pentru profesorul şi bibliofilul Gavril Istrate, cartea nu este doar un instrument indispensabil muncii intelectuale, ci şi un prilej de profundă bucurie estetică şi spirituală. Am admirat acolo seriile complete ale ediţiilor (unele foarte puţin sau deloc cunoscute) din opera lui M. Eminescu, a lui M. Sadoveanu, a lui George Coşbuc ş.a., rânduite alături de multe cărţi rare, de manuscrise şi de mii de scrisori primite de la nenumărate personalităţi, prieteni şi

[15] Fragment reprodus după o copie a scrisorii trimise de Feodosia Mocanu profesorului G. Istrate.

BDD-A1277 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:56:08 UTC)

cunoscuți, documente ce ar stârni invidia oricărui bibliofil și ar putea constitui substanța unor viitoare cărți și studii. Deși avea la îndemână una dintre cele mai valoroase și bine înzestrate biblioteci universitare din România, Profesorul a mai strâns, cu mult efort și cu mare cheltuială, în camera sa de lucru toate cărțile de referință ale lingvisticii, ale literaturii și ale culturii naționale, care l-au însoțit, ca prieteni devotați și fideli, în lungul șir al nopților de veghe și al anilor de trudă intelectuală. Lăudând tocmai această bibliotecă personală, care ilustrează atât de convingător calitatea și pasiunea pentru știință și cultură a universitarului autentic, prof. univ. dr. Al. Andriescu își încheia discursul rostit în 1984, la festivitatea prilejuită de a 70-a aniversare a Profesorului, astfel: „În liniștea bibliotecii dumneavoastră, vă urăm, domnule profesor, să aveți parte de ani îndelungați, rodnici și în deplină sănătate, pentru a aduna, din textele pe care le citiți și le recitiți, noi dovezi ale trăiniciei noastre prin limbă, pentru că cine nu s-ar declara de acord cu dumneavoastră când mărturisiți, cum ați făcut-o recent, că «limba română este însăși rațiunea noastră de a exista»"[16].

Această frumoasă urare, pe care o împărtășim din toată inima, ni se pare la fel de actuală și de bine-venită ca și în urmă cu două decenii. Am adăuga doar că-i dorim distinsului și iubitului nostru Profesor încă mulți și rodnici ani, feriți de traumele pe care le-a îndurat în ultimul deceniu, și luminați numai de bucurii autentice și de recunoștința celor care s-au împărtășit din știința, înțelepciunea și omenia Domniei Sale.

LE PROFESSEUR GAVRIL ISTRATE À SA 90ÈME ANNIVERSAIRE

RÉSUMÉ

Le professeur Gavril Istrate est l'une des personnalités les plus représentatives de la linguistique et de la communauté académique roumaines. Son œuvre scientifique impressionnant (7 livres et plus de 500 études) compte de nombreux ouvrages de référence dans le domaine de l'histoire de la langue roumaine littéraire, de la dialectologie et de la philologie. Savant d'une vaste érudition, le professeur G. Istrate a apporté des contributions essentielles à la diffusion et à l'apprentissage de la culture roumaine dans nombre de localités de Roumanie et de la République de Moldavie où ses conférences ont jouit d'un grand succès auprès des auditeurs. En tant que professeur à l'université et doyen de la Faculté des Lettres de Jassy, il a contribué d'une manière décisive au développement de l'enseignement universitaire roumain et de l'école linguistique de Jassy, durant la seconde moitié du XXème siècle.

Facultatea de Litere
Universitatea de Vest
Timișoara

[16] *Profesorul Gavril Istrate la 70 de ani*, Iași, 1984, p. 7–8.

BDD-A1277 © 2004-2006 Editura Academiei
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 01:56:08 UTC)